

Проповед 218

Първият завет

Прочит: *Битие, 9, 9 - 17*

Скъпи братя и сестри,

Ние всички имаме задължения в този свят. Имаме задължения към себе си, към близките си хора, към семействата си, към приятелите и съседите си и въобще към хората, с които живеем. Ние имаме задължения, независимо от това дали ги изпълняваме или не. Това е важно да се знае и да се отбележи. Фактът, че не изпълняваме задълженията си, не ни освобождава от тях. Разбира се, поради това че сме хора, ние често гледаме с добро око само към задълженията ни, които са свързани с получаване, и много по-малко към тези, които ни карат да даваме или да се обвързваме с нещо, каквото и да е то. Но, пак искам да го кажа, фактът, че не изпълняваме задълженията си, не ни освобождава от тях. Често срещан сюжет в драматичните филми е някой син, или дъщеря, които не искат да правят това, което родителите искат от него, респективно от нея. И тогава родителите се отказват от децата си. Обаче можем ли да кажем, че тези деца вече не са техни деца? Не е възможно, поради една проста причина - те са кръвно свързани. Нищо и никой не може да те освободи от задължението или правото да си родител, нито пък от задължението или правото да си син или дъщеря. Неизпълнението на задълженията не ни освобождава от тях. Същото важи и за отношенията ни с Бога. Много хора от този свят се наричат атеисти. Те отричат съществуването на Бога, но това не променя факта, че Бог е тук. Те са сътворени от Бога и това, че Го отричат, не ги прави по-малко Божие творение. Един такъв човек, френски писател от времето на Първата световна война, на име Хенри Лаведан, имал преживяването да открие Бога. Той бил автор, известен с неверието и стремежа си да хули и да осмива всичко, което е свързано с вярата в Бога. Когато обаче отива на фронта през 1914 година, за да служи във френската армия, в душата му настъпва промяна, която е видна от една трогателна изповед, адресирана от него до френския народ: "Аз се подигравах с вярата и се считах за мъдър... измаих себе си, измаих и вас, които четяхте моите книги и пеехте моите песни. Това бе заблуда, опиянение, празен сън. Да оставиш Бога значи да загинеш. Аз не зная дали утре ще бъда жив. Обаче искам да кажа на моите приятели: Лаведан не иска да умре като безбожник. Душо моя, радвай се, че можах да преживея часа, когато паднах на колене, за да кажа: Аз вярвам, аз вярвам, аз вярвам в Бога!" Бог е тук, независимо дали хората го признават или не, И нещо, което е още по-важно, Бог ни обича, независимо дали ние Го обичаме или не. Бог е милостив към нас, даже когато Го отхвърляме. Исус се молеше за хората около Себе Си, даже когато те Го биеха и разпъваха, когато Му се подиграва и Го унижаваха. Това е Бог, такава е Неговата милост. В цялата история на човечество Бог дава обещания на хората, обещания, които показват любовта Му към хората. Днес ние ще се спрем на първото такова обещание - завета, който Бог сключва с Ной и неговото семейство, като представители на оцелялото човечество. Ще се опитаме да видим колко голяма е милостта на Бога към нас.

1. Завет. Какво означава думата "завет"? Тълковният речник ни дава следното определение за завет: "тържествена, формална, обвързваща договореност между две страни, обикновено с религиозно значение, обикновено имаща вечно (доживотно) действие; или завещание – юридическо прехвърляне на активи (икономически, морални, интелектуални и т.н.) от завещател към наследник, влизащо в сила при смъртта на завещателя." С други думи, заветът е нещо като договор, но с много по-голяма обвързваща сила. Заветът обикновено има вечно действие, особено библейският завет, който наистина продължава и във вечността. Божият завет е върховният договор, който Бог сключва със Своето създание. Примери за този неотменим договор можем да намерим навсякъде в Библията - сключване на завет между Бога и създанието: "Ако ви е възможно да нарушите завета Ми за деня и завета Ми за нощта..." (Ер. 33:20). Още от самото начало Бог обявява, че влиза в определени взаимоотношения със Своето създание, които предполагат взаимни задължения и права на участниците. Важно е обаче да отбележим, че определянето на Божия завет като договор е само относително. Божият завет е първообразът на всички земни договори. Земните договори са само несъвършени земни подобия на Божия завет, но никога не можем абсолютно да определим Божия завет като договор. По същия начин, ние не можем да дадем определение за Бога; можем само да Го сравняваме с несъвършените понятия на нашия ограничен земен опит. Ние знаем много неща за Бога, но никога не можем да Го познаваме напълно. Казваме, че Бог е светлина, но това просто означава, че светлината наподобява някакви елементи от Неговия характер; нямаме предвид, че самият Бог е някаква форма на физичното явление светлина. Заветът е договор, който Бог сключва с нас. Важно е да не забравяме, че при сключването на този завет, инициативата принадлежи изцяло на Бога, не на човека.

2. Малко предистория. Ако се върнем малко по-назад в книгата Битие, ще видим, че Бог се разгневи. Причината е много точно описана (Битие 6, 5 - 7): "**И като видя Господ, че нечестият на човека по земята се умножава и че всяка мисъл и наклонност беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и се огорчи в сърцето Си. И Господ каза: Ще изстребя от лицето на земята човека, когото създадох - хора, зверове, влечуги и въздушни птици, - понеже съжалих, че ги създадох.**" Бог се разкая, защото всичко беше зло, и реши да унищожи цялото човечество. Тогава започна да вали и когато започна да вали, цялата земя се покри с вода. Спаси се един човек със семейството си, заради това, че Бог намери нещо добро в него. Ной и неговото семейство бяха спасени от гнева на Бога. Сигурен съм, че тогавашният свят не е бил по-лош от нашия. Ако ние живеехме тогава, със сигурност гневът на Бог щеше да се излее над нас. След като Бог изля гнева си над земята, Той се обърна към цялото семейство, а не само към Ной, и сключи завет с тях. Тези хора сключиха завета от името на човечеството. Заветът, който Бог сключва със семейството на Ной след потопа, е за всички хора по света.

3. Белезите на този завет. Заветът, който Бог сключва с човечеството след потопа, е първият ясно формулиран завет в Библията и той се отличава с няколко основни белега: На първо място, този завет е широко обхванен. Той е сключен с думите: "**Аз поставям завета Си с вас и с потомството ви след вас; и с всичко живо, което е с вас - птиците, добитъка и всички земни животни, които са с вас, да, с всяко земно животно от всичко, което е излязло от ковчега.**" Бог сключва завета си с всяко живо същество по тази земя. Не е изключено нито едно. Заветът ще бъде траен "**Ето белега на завета, който Аз поставям до вечни поколения между Мен и вас и всичко живо, което е с вас;**" и още "**за да си напомням вечния завет между Бога и всичко живо от всяка твар**" Заветът ще е за всички поколения, които ще идват

тепърва, ще съществува вечно и не на последно място, заветът е великодушен: **"водата няма вече да стане потоп за изстреблението на всяка твар"**. Този завет е незаслужен, но безусловен, продукт на Божията милост. Този завет е изцяло Божия инициатива, без каквато и да е било човешка намеса, без дори да е имало молитва и очакване от хората. Бог идва и Се намесва, и обещава, че ще търси нов път към човека. Бог поема инициативата сам, без да очаква човекът да Го потърси. И това продължава в човешката история до ден днешен. Бог е Този, Който ни търси, за да ни спаси.

4. Защо Бог сключва завет? Логично можем да си зададем въпроса, защо Му е на Бога да сключва завет с нас, хората. Ние, хората, не можем да Го разберем. Защо ще сключва Бог завет с нас. Не знаеше ли и не виждаше ли какви сме ние и какво правим със себе си, със света и хората около себе си, как съсипваме всички и всичко. Сигурно го е виждал, и уверен съм, това е причинявало немалки страдания в сърцето на Бога. Бог най-добре знае какви ни е сътворил и какви сме станали, след като грехът е влязъл чрез Адам и Ева в живота на човечеството. Има една причина Бог да сключи завет с нас, хората, и ние можем да я намерим на много места в Библията: (Еремия 31:3) **"Господ ми се яви отдавна и каза: Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да показвам милост към тебе."** Бог е възлюбил хората и то с вечна любов. Няма никаква друга причина Бог да търси нас, хората, ние не можем да Му дадем нищо, нито може Той да има някакъв интерес или изгода от нас. Бог просто ни обича. И това можем в малка степен да го почувстваме, когато сме влюбени. Когато си влюбен и обичаш един човек, ти си готов да направиш за него много неща, които в нормалното си състояние никога не би извършил. Бог сключва с нас завет не защото е принуден, а защото ни обича толкова, много (иска ми се някога да можем да разберем колко голяма е тази любов), че е готов да Се ограничи. Бог доброволно ограничава справедливия Си гняв, сключвайки завети на милостта си. Йоан ни казва(1 Йоаново 4:16): **"И ние сме познали и сме повярвали в любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога и Бог - в него."** Ако повярваме и разберем каква е Божията любов, тогава ще осъзнаем причината Бог да ни търси. Ако хората, които не вярват в Бога, осъзнаят, че Бог не се нуждае от нищо, което е тяхно, защото то всъщност е Негово, ако хората осъзнаят, че Бог ги търси, за да им даде любов, не биха се забавили да Го приемат. Нека да запомним това, че Бог сключва завет с нас и ограничава справедливия Си гняв, защото много ни обича.

5. Белегът на завета. Бог постави белег, за да му напомня за завета, който е дал. **"Бог каза още: Ето белега на завета,... поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде белег на завет между Мен и земята. Когато докарам облак на земята, дъгата ще се яви в облака; и ще си спомня завета Си, който е между Мен и вас и всичко живо от всяка твар; и водата няма вече да стане потоп за изстреблението на всяка твар. Дъгата ще бъде в облака; и ще я гледам, за да си напомням вечния завет между Бога и всичко живо от всяка твар, което е на земята."** Има нещо необичайно в този текст. Защо му е на Бог белег? Бог забравя ли? Сигурен съм, че Бог не забравя нищо. Той много добре помни абсолютно всичко. Бог помни добре, но все пак оставя дъгата като символ. Символ на милостта към грешния човек. В книгата на пророк Исаия 38:17 се казва: **"Ето, излезе за моя мир, когато имах голяма мъка; и Ти, от любов към душата ми, си я избавил от рова на тлението, защото си хвърлил зад гърба Си всичките ми грехове."** Там, където стигнем до края на възможностите си, можем да погледнем към небето и ще видим символа на Божията милост. Даже когато облаци дойдат над живота ни, можем да се вгледаме, за да видим белезите на Божият милост. Защото заветът на Бога с нас, този завет, с който Той ни обещава закрилата и вечната Си любов, е навсякъде около нас. Образът на самата дъга, с многообразието и красотата

на цветовете, ни показва колко многолика е Божията милост, показва ни, че със завета на милостта Си, Бог от любов към душата на всеки един е хвърлил зад гърба Си всичките ни грехове, всичките до един, не си спомня дните на безпътищата ни, а ни дава възможност да сме заедно с Него. Кога хвърляме нещо зад гърба си? Когато не се интересуваме от него и не искаме вече и да го погледнем. Такова е отношението към греховете ни от Божия страна, Той сключва завет с нас, за да изхвърли греховете ни зад гърба Си. През целия ни живот, през цялото съществуване на човечеството, от първия завет, от поставянето на дъгата, до ден днешен, Бог не е имал друг стремеж, освен този да ни спаси, да заличи греховете ни, заради голямата си любов.

6. Нашият завет. Първият завет на Бога с хората е пророчество за нещо друго. Припомням първия текст в днешното Богослужение, а именно от 1 . Петрово, 3, 18 - 22: ***"Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправовете, за да ни приведе при Бога, като беше умъртвен по плът, но оживотворен по Дух; чрез Когото отиде да проповядва на духовете в тъмницата, които едно време бяха непокорни, когато Божието дълго търпение ги чакаше в дните на Ной, докато се правеше ковчегът, в който малцина, т. е. осем души, се избавиха чрез вода. Тя в образа на кръщението и сега ви спасява (не измиването на плътската нечистота, а настоящата молба към Бога на една чиста съвест) чрез възкресението на Исус Христос, Който е отдясно на Бога, като се е възнесъл на небето, и на Когото се покориха ангели, власти и сили."*** Това, което се случи с Ной, беше символ на идващия Спасител, на поставянето на Новия Завет. Ние се избавяме чрез Божието общение и вярност, но не чрез кръщението като ритуал, а чрез решението да се доверим на Исус. Всеки завет, който Бог е сключвал с нас, хората, ни е водил към този съвършен завет на любовта, при който Исус Христос - праведният и безгрешният, умря за нас, грешниците. Той отиде на Голгота и умря за нашите грехове. Всеки завет, който Бог е правил с хората, е бил с една единствена цел, да спаси хората от самите тях. Исус Христос с делото Си на тази земя, със смъртта и възкресението Си, потвърди заветите на Божията любов, правени дотогава. И това е нещо, което не бива да забравяме, също както когато Бог ни предупреди да не се плашим вече от облаците, защото след бурята винаги ще има дъга и мир. Така Бог ни казва, че ако ние се държим за Исус Христос, каквито и бури да има в живота ни, в края на краищата ще има мир, защото Божията любов ще победи и страховете, и провалите, и греховете ни

7. Заключение. През човешката история Бог на няколко пъти е сключвал завети с хората на тази земя. Целта му е била да достигне до хората и да ги спаси. Всеки път Бог се е ръководил от любовта Си, а не от това да покаже на хората, че Той е прав. Белези на тези завети можем да видим навсякъде около нас. Първият беше с Ной, но Господ не е престанал да търси човека до днес. Чрез Исус Христос Бог сключи съвършения завет с нас и ни даде шанса да бъдем спасени. Нека да не забравяме това. Амин.